

Hasła:

Arka wykonana z drewna akacjowego
powleczonego złotem symbolizuje pneumatycznego
Chrystusa, który jest ucieleśnieniem Boga
i zespoleniem boskości z człowieczeństwem,
budowlą Boga z człowiekiem, i mieszka w naszym duchu,
żebyśmy mieli styczność z Bogiem i Nim się radowali.

Namaszczenie to poruszanie się i działanie
zamieszkującego, złożonego Ducha,
polegające na przykładaniu wszystkich składników
przetworzonego Trójjedynego Boga i Jego działań
do naszej wewnętrznej istoty. W ten sposób w pełni
zespalamy się z Nim dla Jego zbiorowego wyrazu.

Orędownicze życie Chrystusa, Jego życie
modlitewne stanowi centrum boskiego zarządzania
i sprawowania przez Boga rządów nad ziemią.
Wykonanie Bożego zarządzania dokonuje się
dzięki modlitwom ofiarowanym Mu
na ołtarzu kadzidlany.

Gdy jesteśmy jedno z Panem przy ołtarzu
kadzidlany i wstawiamy się za Pańskimi interesami
oraz modlimy się o utworzenie armii, która będzie
toczyć walkę o poruszanie się Boga na ziemi,
nasza modlitwa staje się dla Boga wonnym kadzidłem.

Poselstwo pierwsze

Arka świadectwa

Wersety biblijne: Wj 25:10–16.

I. Arka przedstawia w formie typu Chrystusa, ucieleśnienie Boga (Kol 2:9); symbolizuje również Chrystusa, który jest obecnością Trójjedynego Boga z Jego ludem, by zrealizowała się Jego ekonomia i ustanowiono Jego królestwo na ziemi:

- A. Pierwszym sprzętem przybytku jest arka świadectwa, co wskazuje, że jeżeli nie mamy Chrystusa, który jest ucieleśnieniem Boga, nie możemy mieć powiększenia Chrystusa, którym jest kościół, Jego Ciało (Wj 25:21–22; 38:21).
- B. Arka mieściła w sobie tablice prawa, czyli Boże świadectwo, wyraz i objawienie tego, kim jest Bóg (25:16; 31:18).
- C. Arka w świętym świętych symbolizuje centrum Bożego mieszkania, kościoła (Ef 2:21–22).
- D. Arka symbolizuje treść kościoła, domu Bożego (1 Tm 3:15–16; zob. 1 Sm 4:22; Obj 3:20).

II. Arka wykonana z drewna akacjowego powleczonego złotem symbolizuje pneumatycznego Chrystusa, który jest ucieleśnieniem Boga i zespoleniem boskości z człowieczeństwem, budowlą Boga z człowiekiem, i mieszka w naszym duchu, żebyśmy mieli styczność z Bogiem i Nim się radowali (2 Tm 4:22; 2 Kor 3:17; Kol 2:9; Hbr 9:4):

- A. Drewno akacjowe symbolizuje człowieczeństwo Chrystusa, o silnym charakterze i na wysokim poziomie, stanowiące podstawową substancję, dzięki której może On wyrażać Boga (Wj 25:10; Mt 3:16; 4:4; 8:20; 9:12–13; 11:29; 12:19–20; 17:27; 20:28; 27:12, 14; Mk 1:35; 6:39–40; J 6:12; 7:6; zob. Dz 16:7).
- B. Czyste złoto symbolizuje wieczną i niezmienną boskość Chrystusa (Wj 25:11).
- C. Drewno akacjowe było powleczone złotem zarówno od wewnątrz, jak i z zewnątrz. Oznacza to, że natura boska przenika ludzką, a także spoczywa na niej, dzięki czemu się przez nią wyraża (w. 11; Obj 3:18a; 2 P 1:4; zob. Obj 17:4).

D. Wymiary arki symbolizują to, że jest ona świadectwem (Wj 25:10; zob. Rdz 6:15–16).

E. Obręcz ze złota wokół arki symbolizuje chwałę boskiej natury. Natura ta jest mocą, która nas strzeże, i siłą, która nas trzyma (Wj 25:11; Hbr 1:3a; Flp 1:20; 1 P 4:14).

III. Cztery pierścienie ze złota i dwa drążki po bokach arki symbolizują poruszanie się na ziemi Chrystusa, który jest Bożym świadectwem (Dz 8:1):

A. To, że cztery pierścienie ze złota były odlewem, oznacza, że wieczny życiodajny Duch wraz z boską naturą Chrystusa staje się dzięki doświadczeniu krzyża łączącym czynnikiem, a także mocą (Wj 25:12):

1. Liczba cztery symbolizuje cztery krańce ziemi, czyli dotarcie do wszystkich ludzi (Obj 7:1; 5:6, 9).
2. Dwa pierścienie na każdym boku symbolizują świadectwo i koordynację (zob. Łk 10:1).

B. Dwa drążki do niesienia arki symbolizują poruszanie się Chrystusa, który jest Bożym świadectwem (Wj 25:13–15):

1. To, że drążki były wykonane z drewna akacjowego powleczonego złotem, oznacza, że ludzka natura Chrystusa jest siłą, dzięki której może On się poruszać jako Boże świadectwo, a Jego boska natura – wyrazem Jego poruszania (1 Tes 2:9; 2 Kor 2:15; 1 Tm 2:2).
2. By nieść arkę, drążki wkładano w złote pierścienie. Oznacza to, że Chrystus realizuje swe poruszanie za pośrednictwem ludzi, którzy niosą Boże świadectwo w swoim ciele, korzystając z jednoczącej mocy boskiej natury (Flp 1:20–21):
 - a. Musimy uważać, by do niesienia Pańskiego świadectwa używać dziś wyłącznie właściwych środków (1 Sm 6:7–8; 2 Sm 6:3–7).
 - b. Właściwy sposób niesienia arki polega na bezpośrednim połączeniu z Panem Jezusem, kiedy to między nami a Nim nie ma dystansu (Dz 1:8; 2 Kor 4:10–12).
3. Dwa drążki miały pozostawać w pierścieniach arki. Oznacza to naszą gotowość do tego, by Chrystus poruszał się jako Boże świadectwo (Mt 4:18–22; Obj 14:4; zob. Łk 17:32).

IV. „Za drugą zaś zasłoną był przybytek, zwany świętym świętych, mieszczący [...] arkę przymierza, pokrytą zewsząd złotem, w której był złoty dzban z manną i laska Aarona, która zakwitła, i tablice przymierza” (Hbr 9:3–4):

A. Ukryta manna to dział Chrystusa, którym radujemy się w Bożej obecności, gdy nic nas od Niego nie dzieli. Gdy nic nas nie dzieli od Pana, radujemy się Chrystusem bardzo osobiście i sekretnie; na tym polega radowanie się ukrytą manną, ukrytym działem Chrystusa (Wj 16:31–36):

1. Przewyciężyć stan, w jakim znajdował się kościół w Pergamie, to oddzielić siebie od powszechnej praktyki w obecnym chrześcijaństwie i trwać w Bożej obecności, i tylko Jemu bezpośrednio usługiwać. Tu radujemy się czymś z Chrystusa, czego inni pozostający z dala od Jego obecności nie mogą kosztować (Obj 2:17).
2. Jeśli chcemy korzystać z ukrytej manny, nic nie może dzielić nas od Boga. Cokolwiek nas od Niego dzieli, trzeba to usunąć.
3. Gdy usługujemy Panu i radujemy się Nim jako ukrytą manną, mamy bezpośrednią z Nim społeczność i znamy Jego serce oraz zamiary. Gdy przebywamy w Jego obecności On może nam powierzyć siebie, swój zamiar i wszystko to, co chce, byśmy zrobili.
4. Gdy usługujemy Panu, On nas do czegoś zobowiązuje, ponieważ przebywamy w Jego obecności i uświadamiamy sobie, że nic nas nie dzieli od Boga (Ez 44:15–18).

B. Laska, która rozkwitła, symbolizuje to, że Chrystus, zmartwychwstały, powinien być dla nas życiem, codziennym życiem i życiem zmartwychwstania w nas oraz że to życie powinno pączkować, rozkwitać i przynosić owoc ku dojrzałości (Lb 17:23):

1. Gdy dzieci Izraela powstały w buncie, co odnotowuje szesnasty rozdział Księgi Liczb, Bóg nakazał dwunastu przywódcom zabrać dwanaście lasek według liczby dwunastu plemion Izraela i położyć je w namiocie świadectwa przed arką. Potem rzekł: „Zakwitnie laska tego męża, którego sobie wybiorę” (17:20).

2. Każda z dwunastu lasek była bez liści, bez korzeni, sucha i martwa. Ta, która zakwitła, była laską wybraną przez Boga. Widzimy tutaj, że zmartwychwstanie stanowi podstawę wyboru dokonywanego przez Boga i że podstawa służby jest niezależna od naszego naturalnego życia. A zatem laska, która zakwitła, oznacza nasze doświadczanie Chrystusa w Jego zmartwychwstaniu jako przyjęcie nas przez Boga w celu udzielenia nam władzy do otrzymanej od Boga posługi.
3. Zasada wszelkiej służby tkwi w kwitnącej lasce. Bóg zwrócił jedenaście lasek przywódcom, lecz zatrzymał laskę Aarona i włożył ją do arki na wieczną pamiątkę. Oznacza to, że zmartwychwstanie stanowi wieczną zasadę w naszej służbie Bogu (w. 24–25):
 - a. Zmartwychwstanie oznacza, że wszystko jest z Boga, a nie z nas. Oznacza, że sam Bóg może wszystko, my zaś nie możemy nic.
 - b. Zmartwychwstanie oznacza, że wszystko uczynił Bóg, a nie my. Ci, którzy znają zmartwychwstanie, przestali mieć nadzieję w sobie. Wiedzą, że im się nie uda.
 - c. Dopóki pozostaje w nas naturalna siła, dopóty moc zmartwychwstania nie ma podstaw, by się objawić. Dopóki Sara mogła urodzić dziecko, Izaak się nie pojawiał (Rdz 18:10–15; 21:1–3, 6–7).
 - d. To, co możemy zrobić, należy do sfery naturalnej, a to, czego nie możemy zrobić – do sfery zmartwychwstania. Musimy najpierw osiągnąć swój kres, dopiero wtedy przekonamy się, że jesteśmy zupełnie bezużyteczni (Mt 19:26; Mk 10:27; Łk 18:27).
 - e. Jeśli ktoś nie uświadomi sobie nigdy swej bezradności, nigdy nie będzie mógł doświadczyć tego, co może Bóg. Zmartwychwstanie oznacza, że nam się nie uda i że to Bóg wszystko uczynił (2 Kor 1:8–9; 4:7).
- C. Tablice przymierza, czyli tablice prawa, symbolizują prawo boskiego życia, które jest samoczynną mocą, automatycznie działającą funkcją, wrodzoną zdolnością i boską wydolnością boskiego życia (Jer 31:33; Hbr 8:10; zob. Rz 8:10, 6, 11; 10:12–13):

1. Prawo życia, ta boska wydolność, może uczynić w nas wszystko w celu realizacji Bożej ekonomii:
 - a. Zgodnie z tą wydolnością możemy znać Boga, żyć Nim i ukonstytuować się Nim w Jego życiu i naturze, żebyśmy mogli stać się Jego przyrostem, powiększeniem i pełnią, dzięki czemu On uzyska wieczny wyraz siebie (Ef 1:22–23; 3:19–21).
 - b. Ponadto wydolność wewnętrznego prawa życia czyni nas członkami Ciała Chrystusa, które pełnią rozmaite funkcje (4:11, 16).
2. Podczas gdy boskie życie w nas wzrasta, prawo życia działa w nas, aby nas kształtować i upodabniać do obrazu Chrystusa jako pierworodnego Syna Bożego (Rz 8:2, 29):
 - a. Prawo życia nie powstrzymuje nas w głównej mierze od czynienia zła, ale reguluje kształt, w jakim rozwija się w nas życie.
 - b. Prawo życia nie funkcjonuje w nas zwłaszcza w sensie negatywnym, mówiąc nam, czego mamy nie czynić. W miarę wzrostu życia prawo życia funkcjonuje w nas w sensie pozytywnym, kształtując nas, czyli upodabniając do obrazu Chrystusa.
 - c. Przez działanie prawa życia wszyscy staniemy się dojrzałymi synami Bożymi i Bóg zyska swój powszechny wyraz (Hbr 6:1a).

Poselstwo drugie

Wiek zadośćuczynienia – miejsce przejednania

Wersety biblijne: Wj 25:16–22; 37:6–9; Kpł 16:14–15, 29–30; Hbr 4:16; 9:3–5.

I. Wiek zadośćuczynienia (Wj 25:16–22; 37:6–9), miejsce przejednania, było leżącą na arce pokrywą przykrywającą grzech. List do Rzymian 3:25 mówi, że Chrystus jest miejscem przejednania:

- A. Jako typ starotestamentowy wiek zadośćuczynienia, pokrywa arki, była ukryta w świętym świętych. W Nowym Testamencie Chrystus, miejsce przejednania, rzeczywistość wieka zadośćuczynienia, zostaje jawnie wystawiony przed wszystkimi ludźmi (w. 25).
- B. Arka była miejscem, w którym Bóg spotykał się ze swoim ludem. Znajdowało się w niej prawo Dziesięciorga Przykazań, które – ponieważ stawiało święte i sprawiedliwe wymogi – ujawniało i potępiało grzechy ludu przychodzącego na spotkanie z Bogiem. Jednak dzięki krwi dokonującej przejednania, którą pokrapiano pokrywę arki w Dniu Zadośćuczynienia, sytuację po stronie grzesznika całkowicie przykrywano (Kpł 16:14–16).
- C. To dlatego na tej pokrywie przykrywającej grzech Bóg może spotkać się z ludem, który złamał Jego sprawiedliwe prawo, nie sprzeniewierzając się własnej sprawiedliwości, pod czujnym okiem cherubów, które niosą Jego chwałę i oceniają pokrywę arki (Wj 25:22).
- D. W ten sposób można było załagodzić problem istniejący między człowiekiem a Bogiem, co pozwoliło Bogu przebaczyć człowiekowi i okazać mu miłosierdzie i tym samym udzielić mu swojej łaski.
- E. To wskazywało na Chrystusa, Baranka Bożego, gładzącego grzech świata, który spowodował, że u człowieka pojawił się problem względem Boga, i przez to zaspokoił wszelkie wymogi Bożej świętości, sprawiedliwości i chwały i załagodził stosunki między człowiekiem a Bogiem.
- F. Bóg mógł więc przechodzić obok grzechów ludu, które poprzednio powstały. Musiał to też zrobić, aby przejawić swoją sprawiedliwość. Do tego nawiązuje List do Rzymian 3:25.

- G. Hebrajskie słowo oznaczające pokrywę arki to *kapporet*, które pochodzi od słowa ‘przykrywać’. Septuaginta tłumaczy je jako *hilasterion*, co znaczy ‘miejsce przejednania’ (sugeruje to przebaczenie oraz okazanie miłosierdzia – słowo przetłumaczone jako *miłosierny* w Liście do Hebrajczyków 8:12 jest rdzeniem słowa *hilasterion*, od tego rdzenia zaś pochodzi słowo przetłumaczone jako ‘przejednać’ w Ewangelii Łukasza 18:13).
- H. Biblia Króla Jakuba przyjmuje wersję „tron miłosierdzia” i nawiązuje do miejsca, w którym Bóg darowuje człowiekowi miłosierdzie. W Liście do Hebrajczyków 9:5 Paweł użył słowa *hilasterion* na określenie pokrywy arki. W Liście do Rzymian 3:25 użycie tego samego słowa *hilasterion* wskazuje, że pokrywa arki symbolizuje Chrystusa, który jest miejscem przejednania ustanowionym przez Boga.
- I. Aby ukazać, w jaki sposób Chrystus zabrał grzech człowieka i przez to zaprowadził pokój w relacjach pomiędzy człowiekiem a Bogiem, Nowy Testament używa słowa *hilasterion*, jak też dwóch innych, pochodzących od tego samego greckiego słowa co *hilasterion*:
1. Pierwsze to *hilaskomai* (Hbr 2:17), które znaczy ‘przejednać’, czyli zaprowadzić pokój, pojednać jedną stronę z drugą dzięki spełnieniu jej żądań. Chrystus pojednał nas z Bogiem, zaspokajając Jego żądania wobec nas.
 2. Drugie to *hilasmos* (1 J 2:2; 4:10), które oznacza ‘to, co dokonuje przejednania’, czyli ofiarę przejednania.
- J. Chrystus dokonał przejednania za nasze grzechy (Hbr 2:17). Stał się zatem tym, co dokonuje przejednania, ofiarą przejednania, między nami a Bogiem (1 J 2:2; 4:10), a także miejscem, przedstawionym w formie typu przez pokrywę arki (Hbr 9:5), w którym możemy korzystać z tego przejednania przed Bogiem i w którym obdarza On nas łaską.
- K. A zatem Chrystus jedna nas z Bogiem, jest ofiarą przejednania i wiekiem przejednania, miejscem, w którym Bóg spotyka się razem z odkupionym ludem (Wj 25:21–22).
- II. Wieko zadośćuczynienia, miejsce przejednania, symbolizuje Chrystusa, który okrywa sprawiedliwe Boże prawo, i miejsce, w którym Bóg w łasce przemawia do swego odkupionego ludu. Wieko**

przejednania odpowiada zatem Bożemu tronowi łaski. Tron ten, miejsce, w którym Bóg udziela nam łaski, to w rzeczywistości sam pasący Chrystus zasiadający na tronie pomiędzy cherubami i mieszkający w naszym duchu (Hbr 4:16; Ps 80:2; Wj 25:22):

- A. Czyste złoto, z którego wykonano wieko, symbolizuje czystą boską naturę Chrystusa.
- B. Wymiary wieka zadośćuczynienia symbolizują świadectwo (w. 17).

III. „Wykujesz też dwa cheruby z litego złota, zrobisz je na obu krawędziach wieka zadośćuczynienia” (w. 18):

- A. Cheruby symbolizują Bożą chwałę (Ez 10:18; Hbr 9:5). A zatem cheruby na wieku zadośćuczynienia ukazują, że Chrystus wyraża Bożą chwałę (J 1:14).
- B. Cheruby wykuto, co oznacza, że Chrystus wyrażał boską chwałę przez cierpienia (zob. Hbr 2:9–10; Rz 8:17–18).

IV. „Jednego cheruba zrobisz na krawędzi z jednej strony, a drugiego cheruba na krawędzi z drugiej strony; razem z wiekiem połączone zrobicie cheruby na obu jego krawędziach” (Wj 25:19):

- A. Cheruby stanowiły jedną całość z wiekiem zadośćuczynienia, co oznacza, że Boża chwała jaśnieje z Chrystusa i na Chrystusie, który jest tym wiekiem, i staje się świadectwem (zob. J 1:14; 2 Kor 4:4, 6).
- B. Nie ma wzmianki o kształcie, rozmiarze ani wadze cherubów, co wskazuje, że chwała światłości Chrystusa jest niezmierzona i tajemnicza (zob. J 3:34).

V. „Cheruby będą miały skrzydła rozpostarte do góry. Będą one okrywać swoimi skrzydłami wieko zadośćuczynienia, a twarze ich zwrócone będą ku sobie. Twarze cherubów zwrócone będą ku wieku zadośćuczynienia” (Wj 25:20):

- A. Skrzydła cherubów przykrywały wieko zadośćuczynienia. Oznacza to, iż Boża chwała wyraża się w Chrystusie dla pełnego świadectwa (Hbr 1:3a; Ef 3:21 i przyp. 4).
- B. Twarze cherubów były skierowane ku sobie i ku wieku. Oznacza to, że Boża chwała czuwa nad tym, czego dokonał Chrystus, i patrzy na to.

VI. „Na wierzchu arki położysz wieko zadośćuczynienia, w arce zaś złożysz świadectwo, które ci dam” (Wj 25:21):

- A. Cheruby i wieko zadośćuczynienia były wykonane ze szczerego złota (w. 17–18), co symbolizuje to, że jaśnienie Chrystusa, będącego odbiciem Bożej chwały (Hbr 1:3a), jest boskie.
- B. Złote wieko zadośćuczynienia leżało na arce wykonanej z drzewa akacjowego (Wj 25:10), co symbolizuje to, że człowieczeństwo Chrystusa, nie Jego boskość, stało się dla Niego podstawą do wyrażania chwały Jego boskiej natury. Drewno akacjowe symbolizuje ludzką naturę Chrystusa, o silnym charakterze i na wysokim poziomie.

VII. „Tam będę się spotykał z tobą i sponad wieka zadośćuczynienia będę z tobą rozmawiał spośród dwu cherubów, które są na arce świadectwa, o wszystkim, co jako nakaz przekażę ci dla synów izraelskich” (w. 22; zob. Ps 80:2; Hbr 9:3–5):

- A. Bóg spotykał się ze swoim ludem i rozmawiał z nim sponad wieka zadośćuczynienia i pomiędzy cherubów, co symbolizuje to, że spotyka się z nami i rozmawia w dokonującym przejednania Chrystusie i w chwale wyrażonej w takim Chrystusie, Jego świadectwie (zob. 2 Kor 3:8–11, 18):
 - 1. Chwała, w której Bóg się z nami spotyka i rozmawia, jest jaśnieniem Chrystusa, jaśnieniem bez miary i niedającym się wyjaśnić.
 - 2. Miejsce przejednania, wieko zadośćuczynienia, z cherubami to po prostu nasz kochany Pan Jezus. Zawsze, gdy Bóg spotyka się z nami i do nas mówi, obecny jest ten cenny Chrystus. W rzeczywistości to w tym jaśniejącym Chrystusie Bóg spotyka się z nami i do nas mówi.
 - 3. Ważne, byśmy zobaczyli, że przebłaganie to nie tylko akt, lecz również miejsce, którym jest sam Chrystus. W świetle Listu do Rzymian 3:25 Bóg ustanowił Chrystusa, Osobę, wiekiem przejednania. To na tej Osobie może spotykać się z nami, a my – z Nim.
 - 4. Krew przejednania, którą skrapiano wieko zadośćuczynienia, wieko przejednania (Kpł 16:14:15), zaspokaja wymogi sprawiedliwego Bożego prawa ukrytego pod wiekiem i świętej

Bożej natury oraz jaśniejącej chwały usytuowanej nad wiekiem, przez co daje pokój sumieniu człowieka.

B. A zatem wieko przejednania wraz z krwią ofiar, skrapiane tą krwią w Dniu Zadośćuczynienia (w. 14–15, 29–30), symbolizuje Chrystusa dokonującego odkupienia w swoim człowieczeństwie (ze swoim prawnym odkupieniem) i jaśniejącego w swojej boskości (ze swoim organicznym zbawieniem), będącego miejscem, w którym upadli grzesznicy mogą spotkać się ze sprawiedliwym, świętym i chwalebny Bogiem i słuchać Jego słowa. W ten sposób wlewa się w nich Bóg jako łaska i otrzymują oni wizję, objawienie oraz pouczenie od Niego kierujące ich codziennym życiem (Prz 29:18):

1. Kiedy Bóg przychodzi do nas w chwale Chrystusa, nie widzi wymogów swego sprawiedliwego prawa ani naszych grzechów. Widzi raczej odkupieńczą krew na wieku zadośćuczynienia.
2. Człowieczeństwo Chrystusa służy odkupieniu, zaś Jego boskość – jaśnieniu. Cheruby na wieku prześlągnięcia oznaczają światłość Chrystusa z Jego boskością, natomiast krew, którą pokrapiane było wieko, oznacza Jego człowieczeństwo, służące odkupieniu. Teraz możemy spotykać się i rozmawiać z Bogiem w Chrystusie, który nas odkupił i który jaśnieje.
3. Na wieku zadośćuczynienia i pośród Jego świecącej chwały słyszymy głos Boga i poznajemy pragnienie Jego serca.
4. Ponadto, im częściej spędzamy czas z Panem, będąc świadkami Jego drogocennej krwi i jaśniejącej chwały, tym więcej On wlewa w nas siebie. Życie Chrystusem stanowi samoczynny rezultat tego, że On w nas się wlewa (zob. 2 Kor 3:18; Flp 1:19–21a).

C. Gdy jesteśmy chrześcijanami, w których Bóg się wlewa w świętym świętych i którzy postępują zgodnie z tym, wówczas jesteśmy chrześcijanami w najwspanialszym znaczeniu tego słowa. Wtedy jesteśmy w ostatecznym Pańskim odzyskiwaniu, dzięki któremu On zakończy ten wiek, wprowadzi wiek królestwa i doprowadzi do zwieńczenia w Nowej Jerozolimie.

Poselstwo trzecie

Stół na chleby pokładne

Wersety biblijne: Wj 25:23–30; J 6:33, 35, 57.

- I. Wszyscy uczmy się karmić Chrystusem, przyjmować Go do wewnątrz siebie i radować się Nim jako duchowym pokarmem (J 6:57; Mt 4:4; Jr 15:16):**
- A. Boża ekonomia polega na spożywaniu Chrystusa i konstituowaniu się Nim, aby stać się Jego zbiorowym wyrazem (1 Tm 1:4; J 6:33, 35, 51, 57; 17:22; Ef 3:21):
 - 1. Spożywanie to sposób na doświadczanie Bożego udzielania, w wyniku którego On się wyrazi (Rdz 1:26; 2:9).
 - 2. W Bożej ekonomii nie chodzi o to, co zewnętrzne, lecz o to, że Chrystus wchodzi w nas. Dlatego przyjmujemy Chrystusa dzięki spożywaniu Go (Ef 3:17a; J 6:57).
 - 3. Gdy jemy, trawimy i przyswajamy Chrystusa, konstituujemy się Nim, co czyni nas takimi samymi jak On w życiu, naturze i wyrazie, a w wyniku czego zbudowany zostanie kościół, Ciało Chrystusa (Mt 4:4; 16:18; Ef 4:16).
 - B. „Pańskie odzyskiwanie to odzyskiwanie spożywania Jezusa służące zbudowaniu kościoła” (*The Greatest Prophecy in the Bible and Its Fulfillment*, s. 77).
- II. Stół na chleby obecności symbolizuje Chrystusa, który jest pokarmem, pożywną ucztą, dla wierzących – Bożych kapłanów (Wj 25:23–30):**
- A. Wszyscy, którzy jedli chleby wystawiane na tym stole, byli kapłanami. Tak więc stół oznacza, że Chrystus jest ucztą dla Bożych kapłanów.
 - B. Gdy mówimy o stole w miejscu świętym, mówimy o tych, którzy weszli do przybytku i służą tam Bogu jako Jego kapłani.
 - C. Stół symbolizuje Chrystusa, który jest naszym cotygodniowym za-sobem umożliwiającym wykonywanie służby Panu (Kpł 24:5–9).
- III. Zgodnie z kolejnością, jaką posługuje się Boże objawienie, po arce mamy stół na chleby obecności. Wynika stąd, że stół wiąże się z arką (Wj 25:10–23):**

A. Wiemy z duchowego doświadczenia, że gdy spotykamy się z Bogiem na Chrystusie, który jest wiekiem przejednania, cieszymy się społecznością z Bogiem i słyszymy słowa płynące z Jego ust, arka staje się stołem, przy którym radujemy się pożywną ucztą (w. 10, 23):

1. Arka samoczynnie staje się stołem. Oznacza to, że Chrystus, Boże świadectwo, staje się naszym pożywieniem (J 1:18; 6:57).
2. Jako ucieleśnienie Boga, Chrystus staje się stołem pełnym zasobu życia i sycącym nas (1:14).
3. Naprawdę w naszym duchowym doświadczeniu tak się dzieje, że kiedy mamy wieko przejednania arki, Chrystusa, który jest naszym miejscem przejednania, arka w końcu staje się stołem (Wj 25:18–23).
4. Na tym polega doświadczanie Chrystusa, tego Chrystusa, który jest ucieleśnieniem i wyrazem Boga jako Jego świadectwo i który staje się zarówno stołem, jak i pokarmem, spożywanymi przez nas na uczcie.

B. Wysokość zarówno arki, jak i stołu wynosi tyle samo – półtora łokcia. Objawia to, że nasze radowanie się Chrystusem musi odpowiadać poziomowi Bożego świadectwa (w. 10, 23).

C. Tak więc arka prowadzi do powstania stołu, a stół przyprowadza nas z powrotem do arki. Oznacza to, że Chrystus, który jest ucieleśnieniem Bożego świadectwa, sprawia, że się Nim radujemy, a to z kolei zawsze przyprowadza nas z powrotem do Niego – do Bożego świadectwa.

IV. Stół na chleby obecności stał w miejscu świętym wewnątrz przybytku, czyli wewnątrz lub pośród Bożego ludu, Jego zbudowanego mieszkania (40:22; Hbr 9:2):

A. W Biblii stół symbolizuje ucztowanie nie w pojedynkę, lecz wspólne (1 Kor 10:16, 21; zob. Ps 23:5).

B. Chrystus jest pokarmem Bożych kapłanów, przy którym można wspólnie ucztować w Bożym mieszkaniu.

C. Ci wierzący, którzy zostali zbudowani ze sobą w rzeczywisty i praktyczny sposób, są obecnie Bożym przybytkiem, Jego mieszkaniem (Ef 2:21–22):

1. W Bożym mieszkaniu, wśród świętych, którzy zostali ze sobą zbudowani, stoi stół, na którym leży pożywny chleb (J 14:2; 6:33, 35).

2. Korzystanie ze stołu na chleby obecności wymaga zbudowania kościoła (Ef 2:21–22):

- a. Poza kościołem, który jest Bożym mieszkaniem, nie możemy radować się Chrystusem – stołem na chleby obecności – i Nim się posilać.
- b. Musimy być tymi wierzącymi, którzy są zbudowani ze sobą w obecne Boże mieszkanie w rzeczywistości i w praktyce. Wówczas w tej budowli będzie stał stół z chlebami obecności, którym się posilimy i nacieszymy (J 14:2; 6:33, 35, 57).

V. Stół na chleby obecności wykonany był z drewna akacjowego powleczonego złotem (Wj 25:23–24):

A. Drewno akacjowe symbolizuje tutaj to, że człowieczeństwo Chrystusa stanowi podstawowy składnik, dzięki któremu jest On naszą ucztą.

B. To, że stół był powleczony złotem, symbolizuje wyraz Boga:

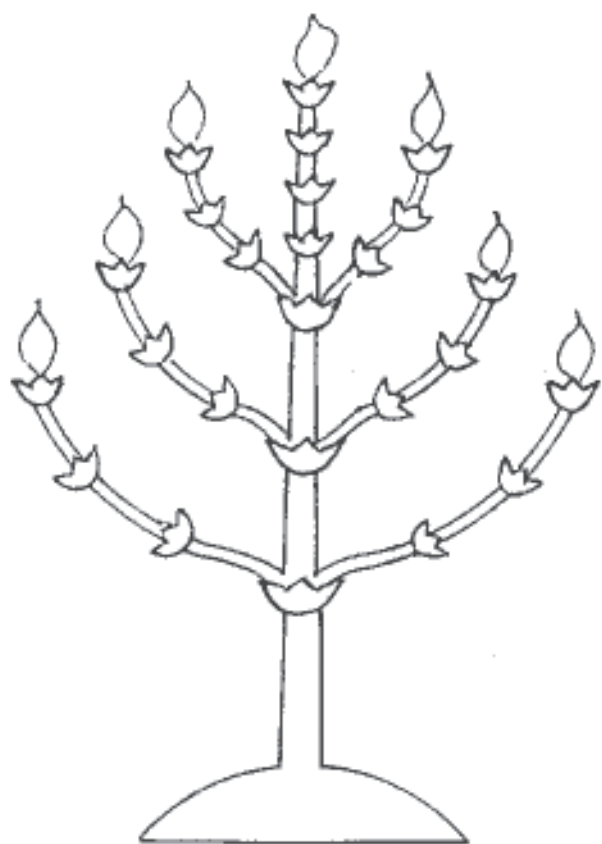
1. Człowieczeństwo Chrystusa w Jego wnętrzu jest podstawowym pierwiastkiem, którym się radujemy, a Jego boskość, którą jest „powleczony”, stanowi wyraz Boga.
2. Jeśli będziemy radowali się Chrystusem, będziemy wyrażali Boga. Oznacza to, że gdy cieszymy się Panem Jezusem jako zasobem, dzięki któremu służymy Bogu, wynikiem tego będzie złoto, boskość Chrystusa wyrażająca Boga.
3. Im więcej radujemy się Chrystusem jako podstawowym składnikiem naszej uczty, tym bardziej wyrażamy Boga (J 6:57; 2 Kor 3:18).

VI. Chleb na stole w miejscu świętym nazywano chlebem obecności (Wj 25:30):

A. Stół stał przed Bogiem, czyli w Jego obecności, niedaleko od arki:

1. Cały lud zbierał mannę poza dziedzińcem zewnętrznym przybytku, natomiast chleb Bożej obecności spożywali wyłącznie kapłani w Bożej obecności w miejscu świętym wewnątrz przybytku (40:22–23; Hbr 9:2; Kpł 24:9).
2. Manna przedstawia w formie typu Chrystusa, zasób życia dla Bożego ludu, dzięki któremu mogli oni żyć (Wj 16:19), chleb zaś na stole – Chrystusa, zasób życia dla Bożych kapłanów, dzięki któremu mogli oni nie tylko żyć, lecz także służyć Bogu.

3. Chleb ten wskazuje, że lud Boży nie powinien już dłużej żyć przez siebie, lecz przez Chrystusa, życie i zasób życia dla nich (J 6:33, 35, 57).
- B. Hebrajskie słowo przetłumaczone jako „obecność” w Księdze Wyjścia 25:30 znaczy tak naprawdę „twarz”:
1. Chleb obecności, chleb twarzy, oznacza, że Boża obecność, Boża twarz, jest zasobem życia dla usługujących kapłanów (zob. 2 Kor 2:10; 4:6–7; 3:18).
 2. Chrystus Syn, którego twarz jaśniej nad nami (Lb 6:25), jest widzialną obecnością niewidzialnego Boga (zob. J 14:7–9):
 - a. Pan Jezus przyszedł jako twarz Boga (2 Kor 4:6).
 - b. Bóg i Jego obecność są niewidzialne, dzięki wcieleniu zaś stał się On jaśniejącym słońcem (Łk 1:78; zob. Mt 4:16; J 8:12).
 - c. Jaśniejące słońce to niewidzialna obecność Boga stająca się widzialna.
 3. W naszym doświadczeniu rzeczywistość Bożej obecności jest Duchem w naszym duchu, a Duch ten jest rzeczywistością Chrystusa, chleba życia (2 Tm 4:22; J 6:33, 51a, 63).
- C. Chleb obecności nazywano również chlebem pokładnym (Wj 25:30; 1 Krn 9:32):
1. Gdy chleb wykładano w określony sposób, wystawiano go na pokaz (Kpł 24:5–8).
 2. Gdy doświadczamy wewnątrz siebie Chrystusa, który jest zasobem życia, przed Bogiem będziemy mogli wystawiać Chrystusa, którego doświadczaliśmy i który jest zasobem życia dla Boga i człowieka (2 Kor 4:5; Ga 3:1).
 3. Jako nowotestamentowi kapłani powinniśmy uczyć się wystawiać Chrystusa w postaci chlebów obecności dla wszystkich, którzy oddają Bogu cześć, i pomagać wierzącym, pokazując im, jak wchodzić do miejsca świętego, by doświadczać Chrystusa jako zasobu życia i Nim się radować (1 P 2:5, 9).

Poselstwo czwarte

Dogłębne znaczenie złotego świecznika, subiektywne doświadczanie i organiczne utrzymywanie go w należyтым stanie służące nowemu ożywieniu

Wersety biblijne: Wj 25:31–40; Za 4:1–14; Obj 1:10–13, 20; 2:1, 7.

- I. Aby wkroczyć w nowe ożywienie, musimy ujrzyć znamienitego Chrystusa w świetle szczytu boskiego objawienia, znać wszechzawierającego Chrystusa, by móc prowadzić życie Boga-człowieka, i usługiwać niezgłębienie bogatym Chrystusem innym, pasąc ich w celu zbudowania Ciała Chrystusa i zwieńczenia miasta Bożego, żony Baranka (Flp 3:8, 10; Ef 3:8–11; Obj 21:2, 9–10).
- II. Aby zrozumieć głębsze znaczenie złotego świecznika (szczytu boskiego objawienia) zaprojektowanego przez samego Boga i przedstawiającego cel Jego odwiecznej ekonomii, potrzebujemy ducha mądrości i objawienia (Ef 1:17; Za 4:1–6; Obj 1:2, 9–12):
 - A. Złoty świecznik oznacza Trójjedynego Boga:
 1. Szczere złoto oznacza Boga Ojca w Jego boskiej naturze (Wj 25:31).
 2. Kształt świecznika oznacza Boga Syna, ucieleśnienie Boga Ojca (2 Kor 4:4; Kol 1:15; 2:9).
 3. Lampy oznaczają Boga Ducha, siedem Duchów Bożych, i służą wyrazowi Ojca w Synu (Wj 25:37; Obj 4:5).
 - B. Złote świeczniki oznaczają miejscowe kościoły – powielenie Chrystusa i odbitkę Ducha:
 1. Świecznik w Księdze Wyjścia 25 oznacza Chrystusa – ucieleśnienie Boga (w. 31–40).
 2. Świecznik w Księdze Zachariasza 4 oznacza siedmiokrotnie wzmocnionego, życiodajnego Ducha – rzeczywistość Chrystusa (w. 2, 6, 10; Obj 5:6).
 3. Świeczniki w Księdze Objawienia 1 są odbitką, powieleniem tego Ducha-Chrystusa (w. 11–12, 20).
- III. Potrzebujemy subiektywnego doświadczania szczegółowych aspektów złotego świecznika (życia Boga-człowieka), byśmy mogli się stać powieleniem świecznika, wyrazem Trójjedynego Boga:

- A. Świecznik wykonany jest ze szczerzego złota, co oznacza wieczną, niezniszczalną, boską naturę Boga (Wj 25:31):
1. Potrzebujemy ponieść koszt, by zyskać więcej złota, więcej Boga w Jego boskiej naturze (2 P 1:4; Obj 3:18; Za 4:12–14; Mt 25:8–9).
 2. Mieszanka obecna w naszym chrześcijańskim życiu przynosi ciemność, kiedy jednak nasze życie chrześcijańskie zostaje oczyszczone przez boską naturę, wówczas zyskujemy światło (zob. Pwt 22:9).
- B. Świecznik jest wykuty, co oznacza cierpienie (Wj 25:31):
1. Być kutym oznacza uczestniczyć w cierpieniach Chrystusa w celu wytworzenia i zbudowania Ciała Chrystusa (1 P 4:1; Flp 3:10; Kol 1:24; Dz 16:6–7).
 2. Musimy być wykuci wraz z innymi w jedną całość, scaleni razem przez krzyż i przez Ducha (1 Kor 12:24), by móc świecić światłem Boga ze względu na Jego zbiorowe świadectwo.
- C. To, iż wymiary świecznika nie są określone, oznacza, że boskość Chrystusa i światło, jakim On świeci, są bez miary (J 3:34; zob. 7:18; 1 Kor 2:13).
- D. Podstawa świecznika zapewniająca mu stabilność i jego trzon zapewniający mu siłę oznaczają, że Pan Jezus był zawsze stabilny i silny (Mt 8:24; zob. 2 Kor 1:18; Obj 1:9).
- E. To, iż świecznik posiada kielichy w kształcie kwiatu migdału z podstawami kielicha i rozkwitającymi pąkami oznacza, że Trój-jedyny Bóg jest żywym, złotym drzewem, rosnącym, wypuszczającym pąki i rozkwitającym w zmartwychwstaniu (Wj 25:31):
1. Kielichy w kształcie kwiatu migdału oznaczają rozkwitające życie zmartwychwstania (Lb 17:23; Jr 1:11–12):
 - a. Rozkwitające życie zmartwychwstania jest jaśniejącym światłem, wyrazem życia Boga, owocem Ducha i owocem światła (J 1:14; Ga 5:22; Ef 5:9).
 - b. Jeśli chcemy świecić światłem życia, musimy być w zmartwychwstaniu, a nie w naszym naturalnym życiu (Flp 3:10; Pnp 2:8–9, 14; zob. Ps 73:16–17).
 - c. Chrystus jako życie zmartwychwstania rośnie, wypuszcza gałązki, pąki i rozkwita w nas, przez nas i wraz z nami po to, by świecić (Kol 2:19).

- d. To, ile światła będzie w kościele, zależy od tego, w jakim stopniu pozwolimy Chrystusowi na to, by mógł wzrastać w nas i przez nas.
2. Jako wierzący w Chrystusa, jesteśmy częścią tego cudownego złotego drzewa w zmartwychwstaniu, wraz z jego boską naturą, boskim życiem, Duchem i świecącym światłem.
- F. Szczerozłote szczypce i naczynia służące do przycinania dymiących knotów oznaczają rozprawianie się ze starym, dymiącym, naturalnym życiem poprzez boską naturę, tak by świecenie zmartwychwstałego życia było jasne i czyste (Wj 25:38).
- G. Świecznik wraz ze wszystkimi należącymi do niego przybarami stanowił jeden talent szczerego złota (około stu funtów), co oznacza, że Chrystus, jako boski świecznik świecący boskim światłem w zmartwychwstaniu, posiada doskonałą i kompletną wagę (w. 39; J 7:45–46; 18:37–38; zob. 1 Tm 2:2; Tt 2:7).
- H. Siedem lamp świecznika to siedem Duchów Boga jako siedmioro oczu Jahwe (Za 4:10), siedmioro oczu odkupiającego Baranka (Obj 5:6) i siedmioro oczu kamienia do budowania (Za 3:9) w celu uzyskania pełnego wyrazu Trójjedynego Boga:
 1. „Nie ma Ducha – nie ma kościoła. Im więcej Ducha – tym więcej kościoła” (*The Church—the Reprint of the Spirit*, s. 18) (zob. Za 4:6).
 2. Siedmioro oczu Baranka wlewa w nas Chrystusa, prawnego Odkupiciela, siedmioro oczu kamienia zaś – Chrystusa, który jest organicznym Zbawcą, w celu ekonomicznego poruszania się Boga na ziemi przez Jego odkupienie i dzięki Jego organicznemu zbawieniu służącego Jego budowli (J 1:29; Dz 4:11–12; Rz 5:10; 1 Kor 3:12).
 3. Siedmioro oczu Pana jest niczym płomień ognia i służy przepatrywaniu, obserwowaniu, badaniu i sądzeniu w wyniku oświecania i wlewania (Obj 1:14; 5:6; Dn 10:6).
 4. Wewnątrz nas znajdują się dwie lampy – siedmiokrotnie wzmocniony Duch Boży w naszym duchu (Prz 20:27; Obj 4:5; 1 Kor 6:17):
 - a. Abyśmy mogli zostać przeobrażeni, musimy otworzyć się w pełni na Pana w modlitwie i pozwolić lampie Pana wraz

z siedmioma lampami ognia, by przeszukała wszystkie komnaty naszej duszy, świecąc i oświecając nasze wewnętrzne części, by zaopatrzyć je w życie (2:11a; Ef 6:18).

b. Największego przeobrażenia doświadczy ten, kto będzie w pełni otwarty na Pana.

5. Im więcej będziemy doświadczać szczegółowych aspektów Trójjedynego Boga, których obrazem jest świecznik, tym więcej będziemy oglądać powielenia świecznika, to zaś utoruje drogę przyjsciu Pana, by mógł On osiąść całą ziemię.

IV. Organiczne utrzymywanie złotego świecznika w należytym stanie to niebiańska posługa Chrystusa służąca pielęgnowaniu kościołów w Jego człowieczeństwie i karmieniu ich w Jego boskości oraz prowadząca do powstania zwycięzców w wyniku Jego organicznego pasienia (Obj 1:13; 2:1, 7; J 10:11, 14; 1 P 2:25; 5:4; Hbr 13:20):

A. Chrystus, który jest Synem Człowieczym, trwa w swoim człowieczeństwie, złoty pas oznacza Jego boskość, natomiast pierś – miłość:

1. Chrystus był przepasany na biodrach, wzmocniony do boskiego dzieła (Wj 28:4; Dn 10:5) w celu wzbudzenia kościołów, teraz zaś przepasany jest na piersiach, by troszczyć się o kościoły, wzbudzone Jego miłością.

2. Złoty pas oznacza boskość Chrystusa jako Jego boską energię, natomiast pierśi oznaczają, że ta złota energia wypływa z Jego miłości i służy karmieniu kościołów.

B. Chrystus troszczy się o kościoły w swym człowieczeństwie jako Syn Człowieczy, pielęgnując je (Obj 1:13a):

1. Przysposabia On lampy świeczników, by uczynić je właściwymi, otaczając nas troską, byśmy byli szczęśliwi, zadowoleni i dobrze się czuli (Wj 30:7; zob. Ps 42:6, 12):

a. Obecność Pana dostarcza nam atmosfery czułości i ciepła, pielęgnując nas, dając nam odpocznienie, pocieszenie, uzdrowienie, obmycie i zachętę.

b. Możemy cieszyć się pełną troski atmosferą obecności Pana w kościele, co pozwoli nam przyjmować posilające zaopatrzenie życia (Ef 5:29; zob. 1 Tm 4:6; Ef 4:11).

2. Pan przycina knoty lamp świecznika, usuwając wszystko to, co negatywne, to, co przeszkadza nam w świeceniu (Wj 25:38):
 - a. Dymiąca część knota oznacza to, co jest niezgodne z Bożym zamiarem i co musi zostać odcięte, np. ciało, naturalny człowiek, nasze „ja” i stare stworzenie.
 - b. Pan odcina wszelkie różnice między kościołami (ich niewłaściwe postępowanie, braki, upadki i ułomności), by stały się identyczne w swej istocie, wyglądzie i wyrazie (zob. 1 Kor 1:10; 2 Kor 12:18; Flp 2:2).
- C. Chrystus troszczy się o kościoły w swojej boskości poprzez swą boską miłość, zobrazowaną przez złoty pas na Jego piersiach, aby kościoły otrzymywały posilenie (Obj 1:13b):
 1. Posila nas samym sobą jako wszechzawierający Chrystus w swej pełnej posłudze na trzech etapach, byśmy wzrastali i dojrzewali w boskim życiu i stali się Jego zwycięzcami, którzy przeprowadzą Jego odwieczną ekonomię.
 2. Jako przechadzający się Chrystus poznaje On stan każdego kościoła, a jako przemawiający Duch przycina i napędza świeczniki świeżą oliwą, zaopatrzeniem Ducha (2:1, 7).
 3. Aby uczestniczyć w Jego poruszaniu i radować się Jego troską o nas, musimy być w kościołach.

Poselstwo piąte

Złoty ołtarz kadzidlany

Wersety biblijne: Wj 30:1–10; Hbr 7:25; Rz 8:34, 26–27; Obj 8:3–4.

I. Musimy otrzymać wizję złotego ołtarza kadzidlanego (Wj 30:1–10):

- A. Ołtarz kadzidlany symbolizuje Chrystusa jako Orędownika, który podtrzymuje związek między Bogiem a Jego ludem (Hbr 7:25; Rz 8:34):
 - 1. Ołtarz kadzidlany stanowi typ osoby Chrystusa (Wj 30:1–3).
 - 2. Ołtarz kadzidlany symbolizuje Chrystusa, który się modli, oręduje (J 17).
- B. Ołtarz kadzidlany jest miejscem, skąd pobudzone są czynności we wszystkich innych miejscach w przybytku i na dziedzińcu zewnętrznym. Wstawienicze życie Chrystusa inspiruje nas do tego, byśmy doświadczali ołtarza, obmywalni, stołu, świecznika i arki (Hbr 7:25).
- C. Centrum wykonawczym Bożego zarządzania we wszechświecie jest ołtarz kadzidlany w ósmym rozdziale Księgi Objawienia:
 - 1. Księga Objawienia jest księgą Bożego zarządzania, boskiego wykonawstwa:
 - a. Księga ta objawia tron Boga i Boże zarządzanie we wszechświecie (4:1–2, 5; 5:6).
 - b. W Księdze Objawienia, księdze Bożego wykonawstwa, widzimy, że boskie zarządzanie, boskie egzekwowanie przeprowadzane jest zawsze przez ołtarz kadzidlany (8:3–4).
 - 2. W Księdze Objawienia 8:3 ołtarz kadzidlany znajduje się bezpośrednio przed tronem Bożej władzy:
 - a. Chrystus jako inny Anioł przychodzi i dodaje swego kadzidła do modlitw świętych (w. 3).
 - b. Kadzidło to wznosi się następnie do Boga przy tronie zarządzania, a On odpowiada na modlitwy świętych (w. 4):
 - (1) Kiedy modlitwy świętych wraz z kadzidłem Chrystusa wzniosą się do Boga, Bóg realizuje politykę swoich rządów.
 - (2) W efekcie na ziemię spada ogień boskiego sądu (w. 5).

D. Wstawiennicze życie Chrystusa, życie modlitwy, które On prowadzi, stanowi centrum boskiego zarządzania i władzy wykonawczej w Jego zarządzaniu na ziemi (Rz 8:34; Obj 8:3–4):

1. Modlitwy ofiarowane Bogu na ołtarzu kadzidlany pobudzają Go do sprawowania zarządzania.
2. Modlitwy ofiarowane przy ołtarzu kadzidlany zarządzają całym wszechświatem.
3. Widzimy tu, jak ołtarz kadzidlany staje się tronem Bożego zarządzania, dzięki któremu Bóg może wykonywać na ziemi swoje wyroki.
4. To ważne, abyśmy ujrzeni, że wykonanie Bożego zarządzania dokonuje się dzięki modlitwom ofiarowanym Mu na ołtarzu kadzidlany.

E. Po zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu pojedynczy Chrystus stał się Chrystusem zbiorowym. Dzisiaj zatem przed Bogiem wstawia się nie tylko pojedynczy Chrystus, ale także Chrystus zbiorowy – Głowa i Ciało (1 Kor 12:12; Dz 12:5, 12):

1. Dzisiaj orędownikiem nie jest jedynie Chrystus, ale Chrystus wraz ze swoim Ciałem.
2. Chrystus – Głowa wstawia się w niebiosach, a kościół – Ciało wstawia się na ziemi.
3. My, członki Chrystusa i części Chrystusa Ciała, współpracujemy z Chrystusem w Jego posłudze orędownia i niesiemy Jego orędownictwo w naszych wstawienniczych modlitwach (Rz 8:34, 26–27; 1 Tm 2:1).

F. Jeśli będziemy dobrze rozumieli ołtarz kadzidlany, radykalnie zmieni to nasze życie modlitewne i będziemy się modlić o wykonanie Bożego zamiaru, wypełnienie boskiego zarządzania oraz udzielanie zaopatrującej łaski Bożej.

II. Musimy doświadczać złotego ołtarza kadzidlanego (Wj 30:1–10; Rz 8:26–27; 1 Tm 2:1):

A. Musimy brać udział we wstawienniczym życiu Chrystusa (Ef 6:18–19; Kol 4:3; 1 Tes 5:25; 2 Tes 3:1; Hbr 13:18).

B. To, jak się modlimy, zależy od tego, jacy jesteśmy (Łk 9:54–55; 1 Tm 2:8; Ef 6:18; Kol 1:9):

1. To, jak się modlimy, przedstawia i objawia nas samych, czyli to kim jesteśmy, czym jesteśmy i gdzie jesteśmy.

2. To, czy jesteśmy w Bogu, czy też poza Nim, będzie wynikało z tego, w jaki sposób się modlimy.
- C. Jeśli mamy wstawiać się z Chrystusem przy ołtarzu kadzidlany, musimy ujrzeć trzy istotne kwestie:
 1. Kiedy się modlimy, powinniśmy przebywać w przybytku, czyli w Bogu (J 1:14; 14:2–3, 20, 13–14; 15:4a, 7; 17:24, 26):
 - a. Obraz przybytku przedstawia Chrystusa, który jest wcielonym Bogiem (1:14).
 - b. Ponieważ ołtarz kadzidlany usytuowany jest w centrum przybytku, który symbolizuje wcielonego Boga, być przy tym ołtarzu oznacza być we wcielonym Bogu.
 - c. Kiedykolwiek się modlimy, powinniśmy doświadczalnie być w Bogu, a wówczas będziemy się modlili nie tylko do Boga, lecz także w Bogu.
 2. Kiedy zabieramy się do modlitwy, powinniśmy najpierw na jeść się do syta świętego pokarmu, czyli modlić się z Bogiem, który jest w nas zasilającym zasobem (w. 29; 6:53–56):
 - a. Musimy mieć ucztę z Chrystusa, który jest chlebem obecności (Wj 25:30).
 - b. Jeśli mamy przychodzić do ołtarza kadzidlany, musimy być w Bogu i mieć Go w sobie, czyli powinniśmy być z Nim jedno i być z Nim zespoleni (J 14:20; 1 Kor 6:17).
 3. Gdy się modlimy, powinniśmy ofiarowywać Bogu kadzidło, czyli modlić się z Chrystusem, który jest kadzidłem (Wj 30:34–38; Obj 8:3–4).
- D. Kiedy modlimy się przy ołtarzu kadzidlany, w naszej modlitwie nie będzie ani obcego ognia, ani obcego kadzidła (Kpł 10:1; Wj 30:9a):
 1. Obcy ogień w naszej modlitwie to jakiś motyw w naszym wnętrzu, który jest naturalny i z którym nie rozprawił się krzyż.
 2. Modlitwa pod wpływem czegoś, co nie ma nic wspólnego z Chrystusem, jest obcym kadzidłem.
- E. Jeśli mamy się modlić w przybytku przy ołtarzu kadzidlany, musimy dać się spalić na popiół, zredukować do zera (Kpł 6:13; Ps 20:4; Ga 2:20; 1 Kor 1:28b):
 1. Być w przybytku to być w Bogu, żeby jednak znaleźć się w Nim, musimy stać się niczym (J 15:4a, 5b).

2. Jeśli spali się nas na popiół, nie będziemy już naturalni (1 Kor 2:14–15):
 - a. Nasze postępowanie, widzenie i cnota są tożsame z naszą naturalną istotą, która stoi w przeciwieństwie do Chrystusa, Bożego świadectwa.
 - b. Jeśli mamy się modlić przy ołtarzu kadzidlany, trzeba nas pozbawić naturalnego postępowania, naturalnego widzenia i naturalnej cnoty.
 - c. Jeśli mamy się modlić przy ołtarzu kadzidlany, Chrystus musi być dla nas zasobem życia do właściwego postępowania, światłem, które pozwala prawdziwie widzieć, i cnotą, która w postaci miłej woni unosi się do Boga.
- F. Kiedy modlimy się przy ołtarzu kadzidlany, bardzo trudno jest nam zajmować się sobą – (Rz 8:34, 26–27):
 1. Nasze „ja” nie angażuje się w modlitwy składane przy ołtarzu kadzidlany, ponieważ aby się przy nim modlić, musimy najpierw stać się popiołem.
 2. Przy ołtarzu kadzidlany modlimy się o Bożą ekonomię, Boże udzielanie, Jego poruszanie się i o Jego odzyskiwanie.

Poselstwo szóste

Ołtarz całopalenia

Wersety biblijne: Wj 27:1–8; Hbr 9:14; 13:10.

I. Dwa ołtarze – ołtarz całopalenia i ołtarz kadzidlany – służą realizacji Bożej ekonomii (Wj 27:1–8; 30:1–10; Hbr 13:10; 9:4; Obj 8:3):

- A. Boże dzieło polega na doprowadzeniu do końca Jego ekonomii, która spełnia Jego pragnienie uzyskania powiększonego, powszechnego bosko-ludzkiego zjednoczenia (J 14:20):
 - 1. Bóg wyszedł z przybytku, żeby nas wprowadzić – aby wprowadzić nas tam, gdzie sam mieszka.
 - 2. Pan Jezus poszedł na krzyż, gdyż chciał nas, upadłych grzeszników, przyprowadzić ponownie do siebie, tam, gdzie On mieszka (w. 3, 10–11, 20; 17:21, 24).
- B. Dwa ołtarze wiążą się z pełnym Bożym zbawieniem (Rz 5:10):
 - 1. Ołtarz całopalenia powiązany jest z prawnym Bożym odkupieniem, którego w sferze fizycznej dokonał Chrystus w swojej ziemskiej posłudze (w. 10a; 8:3; Hbr 9:14; 7:27; 10:10).
 - 2. Złoty ołtarz kadzidlany jest powiązany z organicznym Bożym zbawieniem, które w boskiej i mistycznej sferze wypełnia Chrystus w swojej niebiańskiej posłudze (Rz 5:10b; 8:34; Hbr 7:25; 9:24).
- C. Musimy zobaczyć, że dwa ołtarze (Wj 40:5–6) łączy ze sobą namaszczenie (30:26–28), krew ofiary za grzech (Kpł 16:18; 4:7) i ogień, który spalał ofiary (6:13; 16:12).

II. Ołtarz całopalenia przedstawia w formie typu krzyż Chrystusa (Wj 27:1; 38:1; 40:6, 29; Hbr 13:10):

- A. Krzyż stanowi podstawę, podłoże, wszelkiego duchowego doświadczenia, a wszystkie one zaczynają się od krzyża (Ga 6:14; 1 Kor 2:2; Ga 2:20).
- B. Krzyż to centrum Bożego działania w Jego ekonomii (3:1; 1:4; 2:19–21; 3:13; 5:24; 6:14):
 - 1. W swojej ekonomii Bóg daje nam jedną osobę – Chrystusa – i jeden sposób – krzyż (Kol 1:12, 20, 27).
 - 2. Krzyż to centrum Bożego zarządzania. Za pomocą krzyża Bóg wszystkim rządzi i ze wszystkim może się uporać.

III. Ołtarz całopalenia, który wykonano z drewna akacjowego, powleczone był brązem (Wj 27:1–2):

- A. Podstawową substancją, z której wykonano ołtarz całopalenia, było drewno akacjowe:
 - 1. Drewno akacjowe symbolizuje człowieczeństwo Pana Jezusa, którego Bóg osądził na krzyżu jako naszego Zastępcę (1 Tm 2:5).
 - 2. Krzyż to nie jedynie jakaś rzecz; powiązany jest z osobą, którą jest Chrystus.
 - 3. Zbawiający pierwiastek nie znajduje się w krzyżu, czyli jakiejś rzeczy, lecz w osobie, w Tym, którego za nas ukrzyżowano (Ga 2:20).
 - 4. Skuteczność krzyża nie tkwi w samym krzyżu, lecz w człowieczeństwie z nim związanym, które zostało na nim ukrzyżowane.
- B. Brąz oznacza sprawiedliwy sąd Boga nad naszym Zastępcą, Chrystusem – (Wj 27:2; Lb 17:2–4; Rz 8:3).
- C. Drewno akacjowe powleczone brązem to symbol tego, że Chrystus stał się człowiekiem, by umrzeć na krzyżu i ponieść za nas Boży sąd (1 P 3:18).

IV. Krata to najważniejsza część ołtarza, ponieważ wskazuje na tajemnicę Chrystusowego odkupienia (Wj 27:4; Rz 3:24; Kol 1:14):

- A. Krata symbolizuje Chrystusa Odkupiciela w Jego odkupieńczym dziele (Wj 27:4; Ef 1:7).
- B. Krata z brązu wraz z pierścieniami i drążkami stanowi zawartość ołtarza i symbolizuje wewnętrzną zawartość Chrystusowego odkupienia (Wj 27:4).
- C. Krata z brązu w środku ołtarza jest symbolem tego, że Boży sąd dotarł do wewnętrznych części Chrystusa (Ps 22:15).
- D. Krata mieściła się w środku ołtarza – to symbol tego, że Boży sąd (brąz) nad Chrystusem, naszym Zastępcą, nie miał jedynie charakteru zewnętrznego, ale objął wewnętrzne części Chrystusa (w. 15):
 - 1. Święty ogień Bożego sądu płonął nie tylko na zewnątrz Niego, lecz także w Nim.
 - 2. Kiedy Chrystus poniósł Boży sąd, dosięgnął on Jego serca,

Jego części wewnętrznych. Jego serce roztopiło się w Jego częściach wewnętrznych (w. 15).

3. Chrystus doświadczał Bożego sądu nie tylko na zewnątrz, lecz jeszcze bardziej w swoim wnętrzu:

a. W istocie Chrystus więcej wycierpiał wewnątrz siebie niż od zewnątrz.

b. Krata – miejsce, w którym płonął święty ogień Bożego sądu – była w Panu Jezusie, w Jego częściach wewnętrznych.

c. Znaczenie kraty w środku ołtarza jest takie, że Chrystus poniósł Boży sąd w sercu, nie tylko na swoim ciele.

E. Odkupienie to nie tylko sprawa – to także osoba, sam Chrystus. Dlatego nie można oddzielać Chrystusa od Jego odkupienia (Hbr 9:12).

V. Cztery pierścienie z brązu w czterech rogach kraty przedstawiają w formie typu wiecznego Ducha (Wj 27:4; Hbr 9:14):

A. Wszeczawierający Chrystus poniósł wszeczawierającą śmierć przez wiecznego Ducha. To zatem od tego wiecznego Ducha zależy skuteczność Chrystusowego odkupienia:

1. Krew Chrystusa jest skuteczna, ponieważ ofiarował On siebie Bogu przez wiecznego Ducha (1 J 1:7).

2. Chrystus złożył siebie w ofierze, lecz skuteczność i moc Jego odkupienia zależą od wiecznego Ducha. To bardzo ważne, abyśmy to sobie uświadomili (Hbr 9:14).

B. To, że pierścienie tworzyły jedną całość z kratą, wskazuje, że odkupieńczy Chrystus prowadzi do powstania Ducha (J 7:39; 1 Kor 15:45b; Ga 3:1–2).

VI. Drażki z obu stron ołtarza oznaczają poruszanie się krzyża dzięki koordynacji wierzących, którzy stanowią świadectwo (Wj 27:6–7):

A. Ci, którzy głoszą krzyż, obwieszczając ukrzyżowanego Chrystusa, muszą robić to w koordynacji i być świadectwem (1 Kor 1:23).

B. My, którzy głosimy krzyż, musimy być ludźmi żywymi, skoordynowanymi ze sobą i niosącymi świadectwo. Wtedy będziemy nadawali się do tego, by nieść ołtarz w jego wędrownie po ziemi.

VII. Rozważając typ ołtarza całopalnego widzimy, że ołtarz przedstawia sobą obraz całego Nowego Testamentu i objawia odkupieńczego Chrystusa, Ducha i kościół (Rz 8:3, 9–11; 12:4–5; 1 Kor 15:3–4, 45b; 12:12–13; Ga 1:4; 3:1–2, 13–14; 6:10, 15):

- A. W Ewangeliach widzimy Chrystusa, który jest odkupieńczą krata wraz z pierścieniami w procesie kształtowania (J 1:29; 3:14; 12:24; 19:34; 7:37–39; 14:16–18).
- B. W Dziejach Apostolskich widzimy Ducha jako cztery pierścienie (1:8).
- C. Listy podają definicję czterech pierścieni (Hbr 9:14; Rz 8:9–11; 1 Kor 15:45b; 6:17; Ga 3:1–2, 14; Obj 5:6).
- D. Ciało Chrystusa zanosz odkupieńczego Chrystusa na całą ziemię dzięki wszechzawierającemu Duchowi (1 Kor 12:12–13; Obj 1:12–13a; 2:1, 7a).
- E. Ciało Chrystusa roznosi świadectwo Jezusa po całej ziemi za pośrednictwem wszechzawierającego Ducha. Oto objawienie zawarte w Nowym Testamencie (2 Kor 4:5, 7).

PYTANIA DO POSELSTW

1.

1. Co symbolizuje arka?
2. Co symbolizuje drewno akacjowe powleczone złotem i jakie pięć cech dotyczy poziomu, który powinno się osiągać w dziele chrześcijańskim w bosko wzbogaconym człowieczeństwie Jezusa?
3. Co symbolizują cztery pierścienie ze złota i dwa drążki po bokach arki?
4. Jakie głębsze znaczenie ma zawartość arki: ukryta manna, laska, która rozkwitła i tablice przymierza?

2.

1. Na podstawie Listu do Rzymnian 3,23–26 opisz funkcję, jaką pełniło wieko, które było wiekiem przejednania?
2. Odwołaj się do Listu do Hebrajczyków 4,16; 10,19–22 i Psalmu 80,2 i przedstaw funkcję, jaką pełniło wieko przejednania będące tronem łaski?
3. Na podstawie Księgi Wyjścia 25,18–22 i Drugiego Listu do Koryntian 3,9–18; 4,4–6 przedstaw funkcję, jaką pełniło wieko przejednania służące za miejsce spotykania się i przemawiania.

3.

1. Wyjaśnij, na czym polega różnica między ucztowaniem przy stole na chleby obecności a jedzeniem manny na pustyni.
2. Co łączy arkę świadectwa ze stołem na chleby obecności z punktu widzenia naszego doświadczenia?
3. Wyjaśnij, jakie znaczenie ma ustawienie stołu na chleby obecności w miejscu świętym wewnątrz przybytku i zobrazuj to własnym doświadczeniem.

4.

1. Wymień trzy aspekty nowego ożywienia i przedstaw, jak one się odnoszą do złotego świecznika?
2. Jakie głębsze znaczenie ma złoty świecznik?
3. Na czym polega subiektywne doświadczenie złotego świecznika?
4. Na czym polega organiczne utrzymanie w należyтым stanie złotego świecznika?

5.

1. Na podstawie przypisu 1. do Hbr 9:4, odpowiednich wersetów z Księgi Wyjścia i wygłoszonego poselstwa wyjaśnij, co znaczy stwierdzenie, że do świętego świętych przynależy złoty ołtarz kadzidlany (Hbr 9:3–4).
2. W świetle ósmego rozdziału z Księgi Objawienia opisz to, że złoty ołtarz kadzidlany jest centrum Bożego zarządzania we wszechświecie.
3. W jaki sposób my, części zbiorowego Chrystusa, współpracujemy z Nim w Jego niebiańskim wstawiennictwie?
4. „To, jak się modlimy, zależy od tego, jacy jesteśmy”. W jaki sposób stwierdzenie to wywiera wpływ na was i wasze obecne życie z Panem oraz jak was, członki Ciała Chrystusa, motywuje do posuwania się naprzód w doświadczeniu złotego ołtarza kadzidlanego?

6.

1. Dlaczego ołtarz przedstawia w formie typu krzyż Chrystusa, który jest centrum Bożego zarządzania w Jego ekonomii?
2. Dlaczego drzewo akacyjne powleczone brązem symbolizuje człowieczeństwo Pana, które Bóg osądził na krzyżu?
3. Dlaczego krata wskazuje na tajemnicę Chrystusowego odkupienia?
4. W jaki sposób zawartość ołtarza – krata, pierścienie i drążki – objawiają cały Nowy Testament – odkupieńczego Chrystusa, Ducha i kościół?